

CELAL AKBAŞ

Ela'nın NEŞELİ Günlüğü

Nasıl Yazar
Oldum?

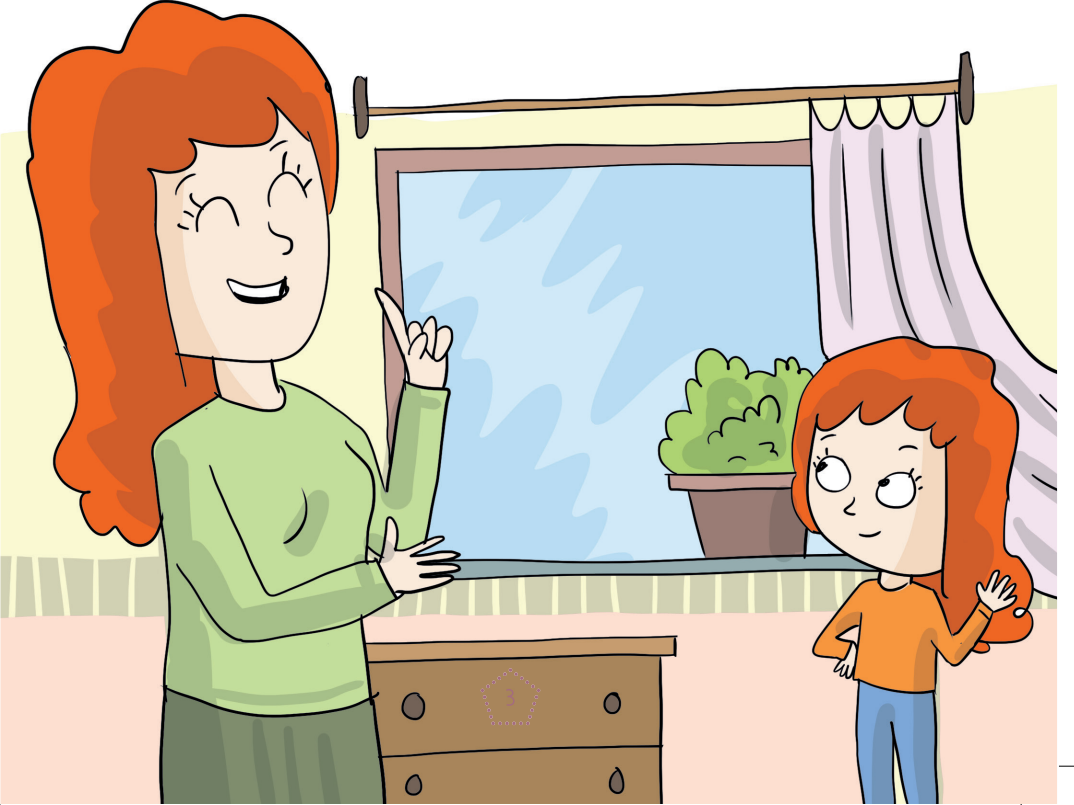
2.
Kitap

Sevgili Günlük,

Bu sefer anlatacaklarıma inanamayacaksın! Gerçekten başıma neler geldi neler... **Şimdiden söyleyeyim hiçbiri rüya değil!**

Annemi bilirsin her şeyi planlar. Havalar daha da soğumadan bir orman gezisi yapalım, dedi. Biz de başladık plan yapmaya. Sonbahardayız ya, yaprak toplamazsak olmaz. Baba-

mın da bir sürprizi varmış, bizim için yön bulma oyunu tasarlamış!

Sabah erkenden yola çıkacaktık. Erken yatmam lazımdı. Yatağa uzanıp okumak için elime yeni bir kitap aldım. Kitabın sayfaları bomboştu. Çok şaşırmıştım. Kitabın arka kapağında sadece bir cümle yazıyordu.

“BAKMAK, HER ZAMAN GÖRMEK DEMEK DEĞİLDİR!”

Bu bir işaret olmalıydı. Hemen sayfalara tekrar baktım. Yine de bir şey

görememiştim. Kitabı bırakıp başka bir hikâyeyi okumaya başlamıştım. Yeni kitaptan bir iki cümle okumuştum ki cümleler önce kelimelere ayrılmaya başladı. **Sonra da hece hece kitaptan uçtular!**

Odamın içinde kelebekler gibi heceler uçuşuyorlardı! **GERÇEKTEN!** Ünsüz harfler tek başlarına uçamıyorlardı. Her hecede bir ünlü harf vardı. Hece olması için ünlü harflerin olması şartmış. Yoksa uçamazlarmış.

Bak

gör

yet

mak

şim

mek

mez

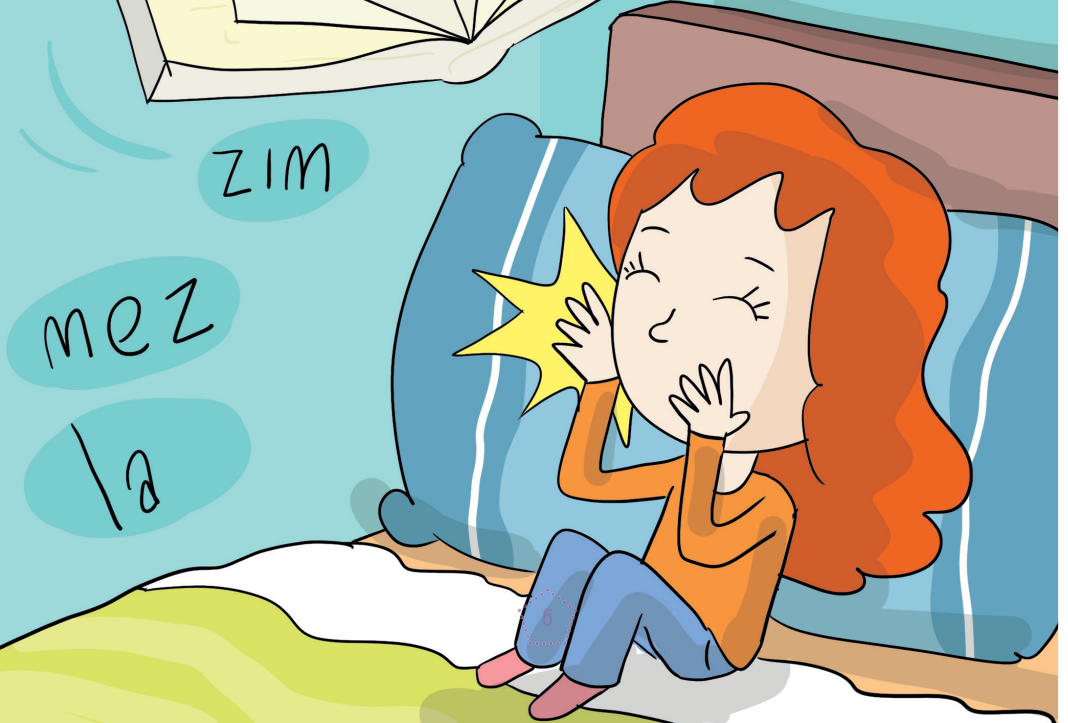
di

ZİM

mez

la

Hemen yanımda duran içi boş kitap havaya doğru yükselmeye başladı. Sayfaları birer birer açılıyordu. Odamda uçuşan hecelerden kelimeler oluşup kitaba sırayla girdiler. Şaşkınlığımı görmeliydin.

Hemen yüzüme bir tokat yapıştırdım. Değişen bir şey yoktu. Yerimden fırladım. Yeni kitabı havada kaptım. Elimdeydi ve açık duruyordu. Kelimeler uçuşarak gelmeye devam ediyordu. Yepyeni cümlelerle ilginç bir hikâyeye başlıyordu.

“Bakmak yetmez! Şimdi görmek lazım. Görmek için gözler yetmez! Kalbinde hissetmelisin.”

Pek bir şey anladığımı söyleyemezdim.

Son heceler ve son kelimeler de sayfaya sıralanınca,

“HAYDİ, ŞİMDİ YOLCULUĞA HAZIRLAN. YOLUN UZUN. SIRT

ÇANTANI HAZIRLA! SENİ BÜYÜK BİR MACERA BEKLİYOR!”

yazdı. Yok, yok bu bir rüyaydı ve ben biraz sonra uyanacaktım!

Kendime bir çimdik attım. **Off! Canım fena acımıştı.** İnsan kendini bu kadar sert çimdikler mi?

Çantam hep hazırды. Ancak yolculuk için değil, okul için hazırды. Sağa sola bakınırken kapı da çaldı. Bizim Ceylin’in sesini duydum, beni soruyordu. Annem, **“Odasında.”** dedi. Ceylin merdivenlerden çıkıp odama gelene kadar kitabı kapatmalıydım. **İyi de bu kızın gece yarısı bizim evde ne işi vardı?**

Kapıma üç kez vurdu.

- Kanka! Merhaba, müsait misin, gelebilir miyim?

Ay! Bu kız ne kadar nazik! Bayılıyorum bu hanım hanımcık hâllerine! Ondan öğrenecek çok şeyim var.